RIMVYDAS NORKUS
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2025. november 20.[1]

C-498/24. P. és C-499/24. P. sz. ügy

Çolakoğlu Metalurji AŞ,
Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ
kontra
Európai Bizottság (C-498/24 P)
és
Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ,
İskenderun Demir ve Çelik AŞ,
Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ
kontra

Európai Bizottság (C-499/24 P)

„Fellebbezés – Dömping – (EU) 2021/1100 végrehajtási rendelet – A Törökországból származó egyes vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült melegen hengerelt sík termékek behozatala – Végleges dömpingellenes vám – (EU) 2016/1036 rendelet – Behozatali vámok – A dömpingkülönbözet kiszámítása – A 2. cikk (10) bekezdésének j) pontja – Árfolyamfedezeti szerződés”

I. Bevezetés

1. A jelen ügyek két olyan fellebbezésre vonatkoznak, amelyet török vállalkozások nyújtottak be az Európai Unió Törvényszékének a dömpingellenes vámokkal kapcsolatos T-629/21. sz. ügyben[2] és T-630/21. sz. ügyben[3] hozott ítéletei ellen. A fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a Törökországból származó egyes vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült melegen hengerelt sík termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2021. július 5-i (EU) 2021/1100 bizottsági végrehajtási rendelet (a továbbiakban: vitatott rendelet)[4] megsemmisítése iránti kereseteik vizsgálata keretében több szempontból is tévesen alkalmazta a jogot.

[1] Eredeti nyelv: francia.

[2] 2024. május 8-i Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları és társai kontra Bizottság ítélet (T-629/21, a továbbiakban: a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet, EU:T:2024:303).

[3] 2024. május 8-i Çolakoğlu Metalurji és Çolakoğlu Dış Ticaret kontra Bizottság ítélet (T-630/21, a továbbiakban: a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet, EU:T:2024:304).

[4] HL 2021. L 238., 32. o.; helyesbítés: HL 2021. L 410., 199. o.

2. A Bíróság kérésének megfelelően a jelen indítvány a két fellebbezés tekintetében azon közös jogalapra összpontosít, amely lényegében az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelet[5] (a továbbiakban: alaprendelet) 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának értelmezésére vonatkozó kérdést vet fel. Pontosabban annak meghatározásáról van szó, hogy a dömping fennállásának megállapítása céljából az Európai Bizottság köteles-e figyelembe venni a nemzetközi kereskedelemben működő vállalkozások által kötött árfolyamfedezeti szerződéseket, vagy ellenkezőleg, továbbra is alkalmazhatja-e a devizaátváltásra vonatkozó saját módszerét.

3. Ez a problematika különös jelentőséggel bír a nemzetközi kereskedelmi gyakorlatban, ahol az ügyleteket általában különböző devizákban bonyolítják le. Nem ritka, hogy a gazdasági szereplők fedezeti megállapodásokat kötnek annak érdekében, hogy megvédjék magukat a jelentős árfolyam-ingadozásokkal szemben, amelyek torzíthatják az érintett áruk tényleges árát. Emlékeztetni kell azonban arra, hogy az Európai Uniónak a multilaterális nemzetközi kereskedelmi rendszer teljes jogú tagjaként jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy – a dömping elleni küzdelemre irányuló politikája hatékonyságának biztosítása érdekében – biztosítsa ezen áruk tényleges árának meghatározását. Ebből a szempontból a Bíróságnak azt kell eldöntenie, hogy a magánszereplők által kötött ilyen megállapodások befolyásolhatják-e az uniós jog által az alaprendelet végrehajtása során a Bizottságra ruházott feladatok végrehajtását.

II. Jogi háttér

A. A WTO joga

4. A többoldalú tárgyalások uruguayi fordulóján (1986–1994) elért megállapodásoknak az Európai Közösség nevében a hatáskörébe tartozó ügyek tekintetében történő megkötéséről szóló, 1994. december 22-i 94/800/EK tanácsi határozattal[6] az Európai Unió Tanácsa jóváhagyta a Marrakesh-ben 1994. április 15-én aláírt, a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) létrehozásáról szóló egyezményt, valamint az ezen egyezmény 1–3. mellékletében szereplő megállapodásokat, amelyek közé tartozik az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény (GATT) VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (a továbbiakban: dömpingellenes megállapodás).[7]

5. A dömpingellenes megállapodás „A dömping tényének a megállapítása” című 2. cikke a következőket írja elő:

„[…]

2.4. Az exportárat és a rendes értéket megfelelően össze kell hasonlítani. Ezt az összehasonlítást azonos kereskedelmi szinten kell elvégezni, általában a gyári átvétel szintjén, azokhoz az eladásokhoz viszonyítva, amelyek, amennyire csak lehetséges, azonos időben zajlottak. Minden esetben, az eset érdemi sajátosságai szerint, megfelelőképpen figyelembe kell venni az eladás, az adózás, a kereskedelmi szint, a mennyiség, a fizikai jellemzők különbségeit, és minden olyan egyéb különbséget, amely bizonyítottan befolyásolja az árak összehasonlíthatóságát. […] A 3. pontban meghatározott esetekben, a költségeket, köztük az import és a viszonteladás között felmerült

[5] HL 2016. L 176., 21. o.

[6] HL 1994. L 336., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.

[7] HL 1994. L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 189. o.

vám- és adóköltségeket, valamint a halmozódó nyereséget is figyelembe kell venni. Amennyiben a fenti tényezők befolyásolják az árak összehasonlíthatóságát, a hatóságoknak a megállapított exportár kereskedelmi szintjével megegyező kereskedelmi szinten kell megállapítaniuk a rendes értéket, vagy pedig a jelen pont rendelkezései szerint, megfelelőképpen figyelembe kell venniük a fenti tényezőket. A hatóságoknak tudatniuk kell az érintett felekkel, hogy milyen információ szükséges a méltányos összehasonlításhoz, és nem róhatnak a felekre túlzott bizonyítási kötelezettséget.

2.4.1. Amikor a 4. pontban előírt összehasonlításhoz valutaátváltásra van szükség, ezt az átváltást az eladás napján érvényes valutaárfolyamon kell végrehajtani […], azzal a kikötéssel, hogy amennyiben az érintett exportértékesítéshez közvetlenül határidős valutaügylet kapcsolódik, akkor a határidős ügylet átváltási árfolyamát kell alkalmazni. Az árfolyam-ingadozást nem kell figyelembe venni, és a hatóságoknak a vizsgálat során legalább 60 napot kell biztosítaniuk az exportőröknek arra, hogy exportáraikat kiigazíthassák olyan módon, hogy azok tükrözzék a vizsgálat ideje alatti tartós árfolyammozgásokat.

2.4.2. A 4. pont megfelelő összehasonlítást előíró rendelkezéseinek értelmében, a vizsgálat ideje alatt fennálló dömpingkülönbözet létezését általában úgy kell megállapítani, hogy össze kell hasonlítani a rendes érték súlyozott átlagát az összes összehasonlítható exportügylet árainak súlyozott átlagával, vagy pedig úgy, hogy a rendes értéket tranzakciónként kell összevetni az exportárakkal. […]”

B. Az uniós jog

1. Az alaprendelet

6. Az alaprendelet 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Dömpingellenes vám alkalmazható minden olyan dömpingelt termékre, amelynek az Unióban történő szabad forgalomba bocsátása kárt okoz.

(2) Egy termék akkor tekinthető dömpingelt terméknek, ha az Unióba irányuló exportára alacsonyabb, mint egy hasonló terméknek a szokásos kereskedelmi forgalomban az exportáló országra megállapított összehasonlítható ára.

[…]”

7. E rendeletnek „A dömping tényének a megállapítása” címet viselő 2. cikke a következőket írja elő:

„[…]

C. ÖSSZEHASONLÍTÁS

(10) Az exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást kell végezni. Ezt az összehasonlítást ugyanazon a kereskedelmi szinten, az egymáshoz képest – amennyire csak lehetséges – azonos időben történt eladások vonatkozásában és az árak összehasonlíthatóságát befolyásoló egyéb különbségek figyelembevételével kell elvégezni. Ha az így megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása ezen az alapon nem lehetséges, az árakat és az árak

összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló eltéréseket, megfelelő kiigazítások formájában, kérésre minden egyes esetben figyelembe kell venni. A kettős kiigazításokat, különösen az árengedményeket, a kedvezményeket, a kereskedelem szintjét és mennyiségét illetően, minden esetben kerülni kell. Ha a meghatározott feltételek teljesülnek, a következő tényezők vonatkozásában kerülhet sor kiigazításra:

[…]

j) Pénznemek átváltása

Ha az árak összehasonlításához valutaátváltásra van szükség, az ilyen átváltást az eladás napján érvényes árfolyam szerint kell végezni, kivéve, ha a szóban forgó exporteladáshoz közvetlenül határidős piaci valutaeladás kapcsolódik, amely esetben a határidős piaci eladás árfolyamát kell használni. Az eladás napja rendszerint a számla keltének a napja, de használható a szerződés, a vételi megbízás vagy a rendelés-visszaigazolás dátuma is, ha ezekkel az eladás főbb feltételeit pontosabban meg lehet állapítani. Az árfolyam-ingadozásokat figyelmen kívül kell hagyni, és az exportőröknek 60 napot kell biztosítani a vizsgálati időszak alatti tartós árfolyammozgások figyelembevételére.

[…]”

2. A vitatott rendelet

8. A rendelet (96)-(101) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„(96) Az egyik exportáló gyártó és két másik, az előbbivel kapcsolatban álló exportáló gyártó vitatta a devizaátváltás kiigazításának ideiglenes elutasítását, amelyet az Unióba irányuló értékesítéseikhez kapcsolódó fedezeti szerződések kapcsán kértek. A kérelem a devizában megvalósult értékesítés értékének (a jelen esetben EUR) az exportáló ország pénznemére (TRY) történő átváltásakor alkalmazandó devizaárfolyamra vonatkozik. A vállalatok az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontjára hivatkoztak, mely szerint »(…) ha a szóban forgó exporteladáshoz közvetlenül határidős piaci valutaeladás kapcsolódik, amely esetben a határidős piaci eladás árfolyamát kell használni«.

(97) Az érdekelt felek ideiglenes tájékoztatását követően benyújtott észrevételeiben a panaszos vitatta az exportáló gyártók azon állításait, kijelentve, hogy a fedezeti ügyletek kötése belső folyamat, és a vállalatok nem érvelhetnek azzal, hogy fedezeti ügyletek nélkül az eladási ár magasabb lett volna, mert nem nyilvánvaló, hogy az ügyfelek magasabb árat fizettek volna.

(98) A Bizottság megjegyezte, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja alkalmazandó olyan helyzetekben, amikor a rendes érték és az exportár összehasonlítása céljából van szükség devizaátváltásra. A szokásos gyakorlat az, hogy az összehasonlítást az érintett ország pénznemében végzik el. Ezért a jelen esetben a Bizottság összehasonlító pénznemként a TRY-t használta. A devizaátváltás kiigazítását kérelmező mindkét vállalat fedezte az EUR-ban denominált exportértékesítési ügyleteket. Az ezen ügyletekből eredő devizaátváltási kockázatot minden esetben az USD-vel szemben fedezték. Mivel a Bizottság az összehasonlítást TRY-ben végezte, és az összes EUR-ban végrehajtott ügyletet közvetlenül TRY-re váltotta át, anélkül, hogy közbenső átváltást végzett volna USD-re (ahogyan az összes belföldi értékesítés is TRY-ben valósult meg), a Bizottság úgy vélte, hogy

a fedezeti szerződésekben megállapodott EUR/USD átváltási árfolyamnak nincs jelentősége az összehasonlítás szempontjából. Következésképpen a Bizottság elutasította a három exportáló gyártó állítását.

(99) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően a három exportáló gyártó ismételten deviza-átváltási kiigazítást kért az Unióba irányuló eladásaikra vonatkozóan, annak érdekében, hogy a Bizottság figyelembe vegye az EUR-ban denominált ügyleteikből fakadó devizakockázat mérséklése érdekében végrehajtott fedezeti műveleteiket. Megismételték azt az érvet, miszerint az ár-összehasonlításhoz használt pénznemtől függetlenül a fedezeti ügylet időpontjában alkalmazott átváltási árfolyamból származó nyereség vagy veszteség jelentős hatással van az ár-összehasonlításra. Különösen hoztak egy elméleti példát: ebben egyrészt szerepelt egy belföldi értékesítési megrendelés, amely esetében az egységár USD-ben került meghatározásra egy adott napon, másrészt egy exportértékesítési megrendelés, amely esetében az egységár az előbbiével azonos volt, de az EUR-ban volt kifejezve, ugyanazon a napon megállapított értéken. A vállalatok számításai azt mutatták, hogy amikor ezeket a megrendeléseket ugyanazon a napon leszállítják, és a számlázott értéket közvetlenül a számla pénzneméről TRY-re átváltják, az összehasonlítás dömpinget eredményez, jóllehet a két megrendelésben megszabott ár a megrendelések napján azonos volt. Ezután azt állították, hogy a fedezeti ügyletek miatt az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja, vagy 2. cikke (10) bekezdésének k) pontja alapján kiigazítást kell végrehajtani.

(100) A Bizottság elemezte az állítást, különös tekintettel az elméleti példára, amely állítólagosan bebizonyította, hogy ár-összehasonlítás céljából a fedezeti szerződésekben meghatározott árfolyamot kell figyelembe venni. Először is a Bizottság megjegyezte, hogy bár a példa matematikailag helyes volt, nem tükrözte sem a vállalatok üzleti tevékenységének, sem pedig a dömpingkülönbözet-számításoknak a valóságos helyzetét. Különösen a példa arra utalt, hogy a dömpingkülönbözet kiszámítása két egy időben lebonyolított, egyedi ügylet összehasonlításával történik, ami nem igaz, mivel a Bizottság a vizsgálati időszak alatt meghatározott átlagos rendes értéket és az átlagos exportárat hasonlítja össze terméktípusonként. Másodszor, a példa azt feltételezte, hogy az adott napon kötött összes megrendelést hasonló időpontban teljesítik, ami helytelennek bizonyult. Valójában az egyik exportáló gyártó megfogalmazott egy külön állítást, miszerint a gyártás befejezése és az áru vevő általi átvétele közötti átfutási idő sokkal hosszabb volt a belföldi piacon, mint az exportpiacokon. Ezért a Bizottság úgy találta, hogy a vállalatok által hozott példa pontatlannak a szóban forgó helyzetben. Ezenkívül egyik vállalat sem nyújtott be bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy az EUR-ban denominált exportértékesítési ügyleteik kapcsán eredetileg az USD-ben meghatározott áraik alapján állapodtak volna meg. Éppen ellenkezőleg, az ezen exportértékesítési ügyletekre vonatkozó adásvételi szerződésekben és/vagy megrendelésekben az összegek közvetlenül EUR-ban voltak megadva, az USD-re való bárminemű hivatkozás nélkül. Az EUR-ról TRY-re az USD közbeiktatásával történő átváltást a Bizottság ezért nem tekintette relevánsnak. Következésképpen a Bizottság az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja alapján elutasította a kért kiigazítást.

(101) Ezen túlmenően, bár a vállalatok azt állították, hogy képesek az exportügyletekhez hozzárendelni az egyes fedezeti műveleteket, ezek az értékesítést követően kiigazításra kerülhettek – és sok esetben ez meg is történt – a pénzügyi kilátások alakulása függvényében, és a vállalatok hozamának maximalizálása érdekében. A Bizottság ezért nem

gondolta úgy, hogy egy fedezeti ügylet közvetlenül hozzárendelhető lenne az érintett exportértékesítéshez, és hogy a határidős eladási ár figyelembevétele a tényleges exportár torzulásának kockázatával járt volna.”

III. A jogviták előzményei, a Törvényszék előtti eljárások és a megtámadott ítéletek

A. A C-498/24. P. sz. ügy (Çolakoğlu Metalurji és Çolakoğlu Dış Ticaret kontra Bizottság)

1. A jogvita előzményei

9. A jogvita előzményei a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 2–10. pontjában kerültek kifejtésre, és azok a következőképpen foglalhatók össze.

10. A Çolakoğlu Metalurji AŞ (a továbbiakban: CM) melegen hengerelt sík termékek török exportáló gyártója, a Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ (a továbbiakban: ÇOTAŞ) pedig egy vele kapcsolatban álló török kereskedelmi és exportáló társaság.

11. 2020. május 14-én a Bizottság dömpingellenes vizsgálatot indított a Törökországból származó egyes vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült melegen hengerelt sík termékek (a továbbiakban: érintett termék) Európai Unióba történő behozatalára vonatkozóan.

12. A vizsgálat a 2019. január 1. és december 31. közötti időszakra (a továbbiakban: vizsgálati időszak) terjedt ki. A kárra vonatkozó értékelés szempontjából releváns tendenciák vizsgálata a 2016. január 1-jétől a vizsgálati időszak végéig tartó időszakra terjedt ki.

13. 2021. január 6-án a Bizottság elfogadta a Törökországból származó egyes vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült melegen hengerelt sík termékek behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló (EU) 2021/9 végrehajtási rendeletet (a továbbiakban: ideiglenes rendelet),[8] amellyel 7,6%-os ideiglenes dömpingellenes vámot vetett ki az érintett termék Unióba irányuló, fellebbezők általi kivitelére.

14. 2021. július 5-én a Bizottság elfogadta a vitatott rendeletet, amellyel 7,3%-os dömpingellenes vámot vetett ki a fellebbezők által gyártott érintett termék Unióba történő behozatalára.

2. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet a C-498/24. P. sz. ügyben

15. A Törvényszék Hivatalához 2021. szeptember 29-én benyújtott keresetlevelével a CM és a ÇOTAŞ a vitatott rendelet megsemmisítése iránti keresetet terjesztett elő.

16. Keresetük alátámasztása érdekében a fellebbezők négy jogalapra hivatkoztak. Az első jogalap az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése c) pontjának megsértésén alapul. A második jogalap az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése b) pontjának abból eredő megsértésén alapul, hogy a kiigazítás elvégzéséhez megkövetelték a behozatali vámok megfizetését. A harmadik jogalap nyilvánvaló értékelési hibán alapul, mivel megtagadták a negyedéves dömpingkülönbözet

[8] HL 2021. L 3., 4. o.

kiszámítását, következésképpen megsértették az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdését. A negyedik jogalap az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának a fedezeti nyereségek és veszteségek miatti kiigazítás megtagadásából eredő megsértésén alapul.

17. A Törvényszék a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélettel e négy jogalapot, és ennélfogva a teljes keresetet elutasította.

B. A C-499/24. sz. ügy (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları és társai kontra Bizottság)

1. A jogvita előzményei

18. A jogvita előzményei a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 2–10. pontjában kerültek kifejtésre, és azok a következőképpen foglalhatók össze.

19. A fellebbezők török jog szerinti társaságok. Az Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ és az İskenderun Demir ve Çelik AŞ a melegen hengerelt sík termékek gyártásával és értékesítésével foglalkozik. Az Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ a velük kapcsolatban álló kereskedő.

20. 2020. május 14-én a Bizottság dömpingellenes vizsgálatot indított a Törökországból származó egyes vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült melegen hengerelt sík termékek Európai Unióba történő behozatalára vonatkozóan (a továbbiakban: vizsgálat).

21. A vizsgálat a 2019. január 1. és december 31. közötti időszakra terjedt ki. A kárra vonatkozó értékelés szempontjából releváns tendenciák vizsgálata a 2016. január 1-jétől a vizsgálati időszak végéig tartó időszakra terjedt ki. A fellebbezők a vizsgálat során benyújtották írásbeli észrevételeiket.

22. 2021. január 6-án a Bizottság elfogadta az ideiglenes rendeletet, amellyel 5,4%-os ideiglenes dömpingellenes vámot vetett ki az érintett termék Unióba irányuló, fellebbezők általi kivitelére.

23. 2021. július 5-én a Bizottság elfogadta a vitatott rendeletet, amellyel 5%-os dömpingellenes vámot vetett ki a fellebbezők által gyártott érintett termék Unióba történő behozatalára.

2. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet a C-499/24. P. sz. ügyben

24. A Törvényszék Hivatalához 2021. szeptember 29-én benyújtott keresetlevelükkel a fellebbezők keresetet indítottak a vitatott rendelet megsemmisítése iránt.

25. Megsemmisítés iránti keresetük alátámasztása érdekében a fellebbezők négy jogalapra hivatkoztak. Az első jogalap az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első három mondatának és ötödik mondatának, valamint az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának megsértésén, továbbá e rendelet 2. cikke (5) bekezdésének megsértésén alapult. A második jogalap azon alapult, hogy a fedezeti nyereségek és veszteségek miatti kiigazítás Bizottság általi elutasítása sértette az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontját, a dömpingellenes megállapodás 2.4. cikkét és a megfelelő ügyintézés elvét. Harmadik jogalapjukkal a fellebbezők az alaprendelet

2. cikke (5) és (6) bekezdésének, valamint e rendelet 2. cikke (10) bekezdése első három mondatának megsértésére hivatkoztak. Végül a negyedik jogalap az alaprendelet 2. cikke (6) bekezdésének és a dömpingellenes megállapodás 2.2.2. cikkének megsértésén alapult.

26. A Törvényszék a a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélettel e négy jogalapot, és ennélfogva a teljes keresetet elutasította.

C. A Bíróság előtti eljárások és a felek kérelmei

27. A C-498/24. P. sz. ügyben és a C-499/24. P. sz. ügyben a fellebbezéseket 2024. július 17-én nyújtották be, és azokat ugyanazon a napon vették nyilvántartásba a Bíróság Hivatalánál.

28. Fellebbezéseikben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– elsődlegesen helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéleteket, semmisítse meg a vitatott rendeletet, és kötelezze a Bizottságot a részükről a fellebbezéssel, valamint a Törvényszék előtti eljárással összefüggésben felmerült költségek viselésére, valamint

– másodlagosan az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé, és a Törvényszék előtti eljárással és a fellebbezéssel összefüggésben felmerült költségekről jelenleg ne határozzon.

29. A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezéseket, és

– a fellebbezőket kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

30. Az eljárási szabályzat 76. cikkének (2) bekezdése alapján a Bíróság úgy határozott, hogy nem tart tárgyalást.

IV. Jogi elemzés

A. Előzetes megjegyzések

1. Az Európai Unió a multilaterális kereskedelmi rendszerben

31. A WTO egy kötelező szabályokon alapuló multilaterális kereskedelmi rendszer tiszteletben tartását biztosítja. Az Európai Unió jogi személyiséggel rendelkező regionális szervezetként különleges jogállással rendelkezik a WTO-n belül, amelyben – a tagállamai mellett – teljes jogú tagként vesz részt.[9] Az EUMSZ 3. cikk (1) bekezdésének e) pontja által a közös kereskedelempolitika területén az Unió számára biztosított kizárólagos hatáskör alapján az Unió vállalta a tagállamainak nemzetközi kötelezettségeit, különösen a WTO-megállapodásokból eredő kötelezettségeit. A dömpingellenes megállapodás, amely e szabályrendszer szerves részét képezi, a

[9] Lásd: Pikamäe főtanácsnok Bizottság kontra Hansol Paper ügyre vonatkozó indítványa (C-260/20 P, EU:C:2022:13, 71. pont).

dömpingellenes intézkedések elfogadására, végrehajtására és fenntartására vonatkozó anyagi jogi feltételekre és eljárási szabályokra egyaránt irányadó. E követelmények be nem tartása esetén az elfogadott intézkedések a WTO vitarendezési mechanizmusa keretében vitathatók. [10]

32. E nemzetközi kötelezettségvállalásoknak az uniós jogrendbe való átültetése érdekében az európai jogalkotó az EUMSZ 207. cikk (2) bekezdése alapján elfogadta a kereskedelemvédelemre vonatkozó alaprendeletet. Ez a szöveg meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett a Bizottság jogosult fellépni a harmadik országokban letelepedett exportőrök által folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok ellen, amennyiben azok kárt okoznak az európai gazdasági ágazatnak. Ennek keretében a Bizottság vizsgálatot folytató és döntéshozó hatóságkénti feladatokat lát el, amint az az alaprendelet 6. cikkéből és 9. cikkének (4) bekezdéséből kitűnik. A jogállamiság alapelvével összhangban azonban minden joghatásokat kiváltó határozat hatékony bírósági felülvizsgálatnak van alávetve. Ennek alapján a Bizottság dömpingellenes ügyekben hozott jogi aktusai megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezhetik a Törvényszék előtt, fellebbezés esetén a Bíróság általi felülvizsgálat lehetőségével. A jelen ügy e jogszerűségi felülvizsgálat gyakorlását szemlélteti, amely felülvizsgálat célja annak biztosítása, hogy a Bizottság jogi aktusai megfeleljenek az uniós szabályoknak, valamint a dömpingellenes megállapodásból eredő nemzetközi kötelezettségeknek. [11]

33. A C-498/24. P. sz. ügyben felhozott negyedik jogalap és a C-499/24. P. sz. ügyben felhozott hatodik jogalap *azonos*, amennyiben lényegében egy rendelkezés, nevezetesen az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontja értelmezésének, valamint annak a Bizottság által a dömpingkülönbözet meghatározása során történő alkalmazásának vitatására irányulnak. Ebben az összefüggésben azt kifogásolják, hogy a Törvényszék elfogadta a Bizottságnak az e rendelkezés értelmezésére vonatkozó jogi álláspontját, figyelmen kívül hagyva a fedezeti szerződéseknek a nemzetközi kereskedelmi ügyletek keretében betöltött jelentőségét.

34. Tekintettel arra, hogy a fellebbezők érvei csak a szóban forgó szabályozás elszigetelt szempontjaira vonatkoznak, anélkül hogy egyértelműen meg lehetne állapítani, hogy milyen szándék áll ezen érvek mögött, az egyértelműség kedvéért *e szabályozás bemutatásával* kezdem annak érdekében, hogy jobban megértsük a jelen ügyek tétjét. E célból többek között kifejtem, hogy a gyakorlatban hogyan kerül sor a dömpingkülönbözet kiszámítására, [12] és hogyan kell eljárni a különböző devizákat érintő ügyletek keretében. [13] Egyebekben kifejtem a fellebbezők által hivatkozott fedezeti szerződések funkcióját, valamint azt, hogy a Bizottság a számításaiban köteles-e figyelembe venni a magánfelek által kötött ilyen megállapodásokat. [14] Ezek az előzetes magyarázatok lehetővé fogják tenni a felek érvei megalapozottságának jobb értékelését. Az indítvány utolsó részében kerül sor a közös fellebbezési jogalap alapos vizsgálatára. [15]

[10] Lásd: az Uniónak a Kolumbia által a Belgiumból, Németországból és Hollandiából származó fagyasztott hasábburgonyára kivetett dömpingellenes vámokra vonatkozó panaszával kapcsolatos DS591. sz. jogvita. Az Unió panaszának helyt adtak a testület előtt (2022. október), majd a fellebbezési szakaszban (2022. december), mivel mindkét fórum azt állapította meg, hogy Kolumbia megsértette a dömpingellenes megállapodás több rendelkezését.

[11] Ezáltal az Unió ezenkívül a megállapodásból eredő kötelezettségeinek is eleget tesz, mivel a dömpingellenes megállapodás 13. cikke és a GATT X. cikke (3) bekezdésének b) pontja értelmében az elfogadott dömpingellenes intézkedések bírósági felülvizsgálatának biztosítása érdekében köteles bíróságokat, illetve a bírósági, választottbírósági vagy közigazgatási eljárásokat fenntartani.

[12] Lásd a jelen indítvány 35. és azt követő pontjait.

[13] Lásd a jelen indítvány 39. és azt követő pontjait.

[14] Lásd a jelen indítvány 49. és azt követő pontjait.

[15] Lásd a jelen indítvány 62. és azt követő pontjait.

2. A dömpingkülönbözet meghatározására vonatkozó szabályok

35. Az alaprendelet 1. cikkének (2) bekezdése értelmében egy termék akkor tekinthető dömpingelt terméknek, ha az Unióba irányuló exportára alacsonyabb, mint egy hasonló terméknek a szokásos kereskedelmi forgalomban az exportáló országra megállapított összehasonlítható ára. A dömpinget tehát két érték összehasonlítása révén határozzák meg: az első értéket, amely a termék érintett harmadik ország belföldi piacán fennálló árának felel meg, „rendes értéknek" nevezik; a második érték az érintett termék Európai Unióba irányuló „exportára". A kapott eredmény képezi a „dömpingkülönbözetet", amelyet az alaprendelet 2. cikkének (12) bekezdése úgy határoz meg, mint „az[t] az összeg[et], amellyel a rendes érték az exportárat meghaladja".

36. Amint arra a Bíróság ítélkezési gyakorlatában [16] rámutatott, valamely termék rendes értékének a meghatározása azon alapvető szakaszok egyike, amelyek lehetővé teszik a dömping esetleges fennállásának a megállapítását. E tekintetben az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdésének első albekezdése előírja, hogy a rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a szokásos kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik. Az exportárat illetően az alaprendelet 2. cikkének (8) bekezdéséből kitűnik, hogy az az exportáló országból az Unióba exportra értékesített termékért ténylegesen fizetett vagy fizetendő árnak felel meg. Itt a termék uniós határon, azaz az uniós piacra való belépés előtti áráról van szó, nem pedig az Unión belüli forgalomba hozatalkor fizetett árról.

37. E két érték meghatározását követően el kell végezni azok összehasonlítását, amelyet az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdésében foglalt követelményeknek megfelelően „tisztességes" módon és „ugyanazon a kereskedelmi szinten" kell elvégezni. Ehhez az összehasonlításhoz kiigazításokat kell végezni. Ha valamelyik fél ilyen kiigazításokat kér, bizonyítania kell, hogy kérelme indokolt. [17] A gyakorlatban a Bizottság az árakat – azaz a rendes értéket és az exportárat – a „gyártelepi" szakaszban hasonlítja össze, levonva a termék értékesítésének költségeit.

38. Az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének megfelelően a dömpingkülönbözetet vagy egy úgynevezett „szimmetrikus" módszerrel állapítják meg, amely a rendes érték súlyozott átlagát az Unióba irányuló összes exportügylet árainak súlyozott átlagával hasonlítja össze, vagy egy úgynevezett „aszimmetrikus" módszerrel, amely a rendes érték súlyozott átlagát az Unióba irányuló egyes exportügyletek áraival hasonlítja össze. Bármelyik módszert választják is, annak lehetővé kell tennie a megállapított dömping teljes mértékének hű tükrözését. A dömpingkülönbözet pontos kiszámítása a gyakorlatban különös jelentőséggel bír, mivel az esetlegesen kivetett dömpingellenes vám nem haladhatja meg e dömpingkülönbözetet. [18]

3. A dömpingkülönbözet kiszámításával kapcsolatos gyakorlati nehézségek, különösen a különböző devizák figyelembevételét illetően

39. A dömpingkülönbözet pontos kiszámítása a gyakorlatban gyakran nehézségeket vet fel. Különös körültekintéssel kell eljárni többek között az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdésében előírt azon követelmény miatt, amely szerint az exportár és a rendes érték összehasonlításának

[16] Lásd: 2014. október 1-jei Tanács kontra Alumina ítélet (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20. pont).

[17] Lásd: 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 58. pont).

[18] Hahn, M., *EUV/AEUV - Kommentar* (Calliess/Ruffert), 6. kiadás, München 2022, EUMSZ 207. cikk, 141. pont.

„tisztességesnek” kell lennie. Az uniós jog e rendelkezése nem határozza meg, hogy mit takar a „tisztességes összehasonlítás” fogalma. Ugyanakkor a dömpingellenes megállapodás – az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének alapjául szolgáló – 2.4. cikkében szereplő megfelelő fogalmat a WTO szintjén úgy értelmezték, hogy az összehasonlításnak „pártatlannak és objektívnek” kell lennie.[19] A „tisztességes összehasonlítás” biztosítására vonatkozó kötelezettséget úgy kell értelmezni, hogy az a dömpingellenes megállapodás 2. cikkének valamennyi rendelkezésére kiterjed.[20]

40. A WTO jogával összhangban álló értelmezés[21] érdekében ugyanezeket az elveket kell alkalmazni az alaprendelet 2. cikkében foglalt rendelkezésekre is. Ezt a megközelítést indokolja többek között az uniós jogalkotó azon kifejezett döntése, hogy hűen átveszi a WTO dömpingellenes jogának rendelkezéseit az uniós jogba.[22]

41. Az exportár és az exportáló ország hazai piacán alkalmazott fogyasztói ár közötti releváns összehasonlítás logikusan megköveteli, hogy e két érték *ugyanabban a devizában* legyen kifejezve, amely feltétel a gyakorlatban a nemzetközi kereskedelemben rendszeresen nem teljesül.[23] Ebből következően az egyik árat át kell váltani a másik piac referenciadevizájára, amely művelet látszólagos technikai semlegessége ellenére bizonyos módszertani és jogi kihívásokat vet fel, amelyeket az alábbiakban kell kifejteni.

42. A dömpingkülönbözet kiszámítása során különösen akkor merülnek fel sajátos nehézségek, ha eltérő devizákat használnak, mivel az árfolyam-ingadozások torzíthatják az érintett áruk tényleges értékét, és következésképpen megváltoztathatják a dömpingkülönbözet mértékét.[24] Az alkalmazandó pénznemek közötti átváltási árfolyam ugyanis az árak meghatározása céljára figyelembe vett időponttól függően változhat. Amennyiben az átváltásra nem megfelelő átváltási árfolyamon kerül sor, a vizsgálatot folytató hatóság általi ár-összehasonlítás a dömpingkülönbözetre vonatkozó téves becsléshez vezethet, megsértve ezzel a „tisztességes összehasonlítás” követelményét.[25] E körülmények között tehát alapvető fontosságú, hogy egységes kritériumok álljanak rendelkezésre, amelyek lehetővé teszik az illetékes hatóság számára, hogy a számítás keretében kiküszöbölje az árfolyamváltozásokból eredő torzulásokat.

43. Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja, amely a jelen eljárások tárgyát képezi, az exportár és a rendes érték összehasonlítása céljából történő devizaátváltásra vonatkozó különös rendelkezéseket tartalmaz. Az exportárakat általában nem az exportáló ország nemzeti pénznemében, hanem a nemzetközi szinten leggyakrabban átváltott devizák egyikében fejezik ki. A pénznemek átváltása tehát e rendelkezés első mondata értelmében akkor „szükséges”, ha a rendes érték az exportőrök helyi pénznemében van kifejezve ki, amely eltér az exportértékesítésekhez használt pénznemtől. Ezzel szemben e rendelkezéssel ellentétes lenne a pénznemek átváltásának elvégzése akkor, ha az összehasonlítandó árak már ugyanabban a

[19] Lásd: a WTO Fellebbezési Testületének a DS442. sz., „Európai Unió – Az Indonéziából származó egyes zsíralkoholok behozatalára vonatkozó dömpingellenes intézkedések” jogvitára vonatkozó jelentése, 5.21. pont. Az angol nyelvi változat szerint „unbiased, objective, and even-handed” összehasonlítást kell végezni, míg a spanyol nyelvi változat az „imparcial, objetiva y equilibrada” kifejezéseket használja.

[20] Lásd: a WTO Fellebbezési Testületének a DS141. sz., „Európai Közösségek – Az Indiából származó pamut ágyneműk behozatalára vonatkozó dömpingellenes intézkedések” jogvitára vonatkozó jelentése, 59. pont.

[21] Lásd: 2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet (C-891/19 P, EU:C:2022:38, 31. és 32. pont).

[22] Anders, H., *EU Dumping Determinations and WTO Law*, Alphen aan den Rijn, 2009, 234. o.

[23] Palmetter, N. D., „Exchange Rates and Antidumping Determinations”, *Journal of World Trade*, 22. kötet, 2. szám, 1988, 73. o.

[24] Lásd: 1987. május 7-i Nachi Fujikoshi kontra Tanács ítélet (255/84, EU:C:1987:203, 52. pont).

[25] Kim, J. B., „Currency Conversion in the Anti-dumping Agreement”, *Journal of World Trade*, 34. kötet, 4. szám, 2000, 125. o.

devizában vannak meghatározva.[26] A gyakorlatban annak meghatározásához, hogy szükség van-e a pénznemek közötti átváltásra, a vizsgálatot folytató hatóságoknak meg kell vizsgálniuk, hogy az értékesítések ugyanabban a devizában történnek-e.

44. Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának első mondata kimondja, hogy az átváltásnak az *általános szabály* szerint „az eladás napján érvényes árfolyam[on]" kell alapulnia. A második mondat pontosítja, hogy „[a]z eladás napja rendszerint a számla keltének a napja, de használható a szerződés, a vételi megbízás vagy a rendelés-visszaigazolás dátuma is, ha ezekkel az eladás főbb feltételeit pontosabban meg lehet állapítani".[27] Mindenesetre fontos olyan időpontot meghatározni, amely a legjobb biztosítékokat nyújtja a lényeges értékesítési feltételek azonosításához. A bizonyítékot eseti alapon a Bizottságnak vagy az érintett félnek kell szolgáltatnia. A keretszerződések vagy az egyszerű szándéknyilatkozatok általában nem felelnek meg ezeknek a kritériumoknak.[28] Ezen általános szabálytól *eltérően* „a határidős piaci eladás árfolyamát" kell használni, ha a szóban forgó exporteladáshoz közvetlenül határidős piaci devizaeladás kapcsolódik. Ez utóbbi változatot a jelen indítványban a későbbiekben részletesen megvizsgálom.

45. Az átváltási árfolyam meghatározása céljára megfelelő időpontra („az eladás napja") vonatkozó szabály meghatározásával a dömpingellenes megállapodás és az alaprendelet természetesen abból az elvből indul ki, hogy az átváltásra csak *átváltási árfolyamok* alapján kerülhet sor. Így minden más átváltási módszer kifejezetten kizárt. Különösen nem tekinthetők meghatározó referenciának a fogyasztói vásárlóerő-paritásokhoz hasonlóan a többek között a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) és az Egyesült Nemzetek Szervezete (ENSZ) által kiszámított elvont értékek. Hasonlóképpen, a dömpingelt áron történő behozatal uniós gazdasági ágazatra gyakorolt tényleges hatását a nemzetközi kereskedelmi ügyletek alapjául szolgáló *hivatalos átváltási árfolyamok* alapján kell meghatározni.

46. Sem a dömpingellenes megállapodás, sem az alaprendelet nem határozza meg azt a forrást, ahonnan az átváltási árfolyamokat be kell szerezni. A gyakorlatban az Európai Központi Bank által közzétett átváltási árfolyamokat használják. Amennyiben ez utóbbi egy adott pénznemre vonatkozóan nem biztosít átváltási árfolyamot, általában a Nemzetközi Valutaalap által meghatározott átváltási árfolyamokat alkalmazzák. A Bizottság a *havi átlagárfolyamokat* használja, kivéve a jelentős leértékelődés esetét, amely esetben napi átváltási árfolyamokat vehet alapul. Következésképpen nincs jelentősége annak, hogy az exportáló gyártó belső célokra számviteli rendszereiben eltérő árfolyamokat használ-e, annak ellenére, hogy gyakorlati okokból a Bizottság az adatgyűjtés és -ellenőrzés során számos vizsgálati eljárás keretében gyakran a vállalkozás által szokásosan alkalmazott átváltásra támaszkodik.[29]

47. A dömpingellenes megállapodás 2.4.1. cikkében foglalt általános szabályokon túl, amelyek az uniós jogrendben az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontjában szerepelnek, a vizsgálatot folytató hatóságok mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a devizaátváltással kapcsolatos egyéb szempontok tekintetében. E hatóságok például az export pénznemét rendszerint átváltják az *exportáló ország nemzeti pénznemére*. Dönthetnek azonban úgy is, hogy a helyi értékesítések

[26] Lásd: a WTO vizsgálóbizottságának a DS179. sz., „Egyesült Államok – A Koreából származó rozsdamentes hengerelt acéllemezekre, valamint rozsdamentes acéllemezekre és szalagokra vonatkozó dömpingellenes intézkedések" jogvitára vonatkozó jelentése, 6.13., 6.41. pont.

[27] A dömpingellenes megállapodástól eltérően az alaprendelet „az eladás napja" tekintetében a számlázás időpontját részesíti előnyben a szerződés, a vételi megbízás vagy a rendelés-visszaigazolás dátuma helyett (lásd a dömpingellenes megállapodás 2.4.1. cikkéhez tartozó 8. lábjegyzetet).

[28] Bungenberg, M./Reinhold, P., *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, München 2024, AD-GVO 2016, 2. cikk, 346. pont.

[29] Bungenberg, M./Reinhold, P., *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, München 2024, AD-GVO 2016, 2. cikk, 345. pont.

pénznemét váltják át az exportértékesítéshez használt devizára.[30] Általános szabályként az exportárat a vizsgálati időszak átlagos átváltási árfolyama alapján kell átváltani az exportáló ország nemzeti pénznemére.[31]

48. Végül meg kell jegyezni, hogy az uniós jogalkotó azáltal, hogy eltért a dömpingellenes megállapodás rendelkezéseitől, a pénznemek átváltására vonatkozó szabályokat olyan jogszabályi rendelkezésbe foglalta bele, amely *jogot* biztosít a gazdasági szereplők számára arra, hogy *kérjék* az azon tényezőkhöz kapcsolódó *értékek korrekcióját*, amelyek tekintetében megállapítást nyert, hogy azok befolyásolják az árakat, és következésképpen az árak összehasonlíthatóságát. Ez különösen fontos, mivel lehetővé teszi a vállalkozások számára, hogy a Bizottság előtt aktívan részt vegyenek a dömpingkülönbözet kiszámítására vonatkozó kiigazításokban és javításokban.

4. A fedezeti megállapodások jelentősége a nemzetközi kereskedelemben

49. Az árfolyam-ingadozásokkal vagy a nyersanyagárak változásaival kapcsolatos pénzügyi kockázatok elleni védekezés érdekében a gazdasági szereplők gyakran alkalmaznak fedezeti szerződéseket, vagy szerződéses átváltási kikötéseket iktatnak be megállapodásaikba. Az árfolyamfedezeti eszközök azzal a hatással járnak, hogy rögzítenek egy jövőbeli ügyletre alkalmazandó átváltási árfolyamot. Egy ilyen mechanizmus lehetővé teszi például, hogy ha az euró leértékelődik azt követően, hogy egy exportőr euróban rögzítette árait, az árfolyamfedezet ennek ellenére biztosítsa az exportőr számára, hogy a hazai pénznemében előreláthatóösszeget kapjon.

50. E fedezeti szerződések magánfelek által kötött, *a belső kockázatkezelésre* irányuló megállapodásokat jelentenek, és főszabály szerint semmilyen joghatást nem gyakorolnak a dömpingkülönbözet vizsgáló hatóság által alkalmazott számítási módszerre. Közelebbről, e szerződések semmilyen hatással nincsenek a Bizottság átváltással kapcsolatos politikájára. Nem mentesíthetnek továbbá a dömpingellenes vámokért való felelősség alól sem. Ebben az összefüggésben megjegyzendő, hogy a múltban a Bizottság következetesen megtagadta a hivatalos azonnali átváltási árfolyamtól eltérő átváltási árfolyam alkalmazását, ezáltal kizárva a határidős ügyletek vagy a fedezeti ügyletek figyelembevételét.[32]

51. Azon okok, amelyek főszabály szerint igazolják annak megtagadását, hogy az ilyen fedezeti megállapodásoknak bármilyen jogi jelentőséget tulajdonítsunk, nyilvánvalóak, és már a dömpingkülönbözet kiszámításával kapcsolatban korábban kifejtett megfontolásokból következnek. Elsősorban meg kell állapítani, hogy az alaprendelet a 2. cikk (10) bekezdésének j) pontjában rögzített általános szabály keretében nem tesz említést ilyen szerződésekről.

[30] De Baere, P./du Parc, C./Van Damme, I., *The WTO Anti-Dumping-Agreement – A Detailed Commentary*, Cambridge 2021, 123. o.

[31] Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn 2011, 123. o. Lásd még: 1987. május 7-i Nachi Fujikoshi kontra Tanács ítélet (255/84, EU:C:1987:203, 52. pont).

[32] Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn 2011, 123. o. Amint az az Amerikai Egyesült Államokból, Mexikóból, Romániából, Tajvanról, Törökországból és Jugoszláviából származó szintetikus poliészter textilszálak behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 1988. június 14-i 1696/88/EGK bizottsági rendelet (HL 1988. L 151., 47. o.) (17) preambulumbekezdéséből kitűnik, „a Bizottság […] nem fogadta el az árfolyamok fedezése (»hedging of exchange rates«) alapján történő kiigazítást, mivel [a dömpingmagatartásokkal szembeni védekezésre vonatkozó szabályozás] nem irányoz elő ilyen kiigazítást. Mindenesetre a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az árfolyamok fedezése a tulajdonképpeni kereskedelmi ügylettől független pénzügyi módszer. Az ennek alapján történő kiigazítást egyébként csak abban az esetben kérik, ha az az exportőr számára kedvező” [nem hivatalos fordítás].

52. Másodsorban meg kell jegyezni, hogy kizárólag a Bizottság által elfogadott, a hivatalos átváltási árfolyamok alkalmazásán alapuló módszer alkalmas a rendes érték és az exportár átváltásához szükséges *semlegességi* szint biztosítására, mivel e módszer mentes marad a valószínűleg saját pénzügyi érdekeket követő harmadik felek befolyásától. [33]

53. Ezenkívül ez a módszer teljes mértékben megfelel a közigazgatási intézkedések *átláthatóságára* vonatkozó követelményeknek, mivel lehetővé teszi az érintett felek – vállalkozások és harmadik államok – számára, hogy megértsék, hogy a Bizottság milyen módon gyakorolja hatásköreit, és ellenőrizzék, hogy e hatáskörgyakorlás megfelel-e a multilaterális kereskedelmi rendszer szabályainak.

54. Egyébiránt e gyakorlat *állandóságából*, valamint azon tényből adódóan, hogy a Bizottság döntéseiben – a jelen esetben a vitatott rendelet (98) preambulumbekezdésében [34] – rendszeresen megindokolja e gyakorlat fenntartását, lehetővé teszi az uniós bíróságok számára, hogy hatékony bírósági felülvizsgálatot gyakoroljanak.

55. Ezzel szemben, ha a Bizottságnak kizárólag a magánfelek által kötött megállapodásokat kellene a dömpingkülönbözet kiszámítása keretében a pénznemek átváltására vonatkozó művelet meghatározó kritériumává tennie, fennállna annak komoly kockázata, hogy közigazgatási gyakorlata olyan kazuisztikus megközelítés irányában mozdulna el, amelyet a *jogbiztonság* követelményeivel összeegyeztethetetlen kiszámíthatatlanság jellemezne.

56. Ez az elmozdulás aláásná az Unió harmadik országokkal fenntartott kereskedelmi kapcsolatainak stabilitását. Veszélyeztethetné továbbá a Bizottság intézményi *hitelességét* is, tévesen azt sugallva, hogy az alkalmazandó átváltási módszer önkényes vagy magánérdekek által befolyásolható lehet.

57. Hasonlóképpen nem zárható ki, hogy ez harmadik államokat arra ösztönözne, hogy elvont vagy önálló árfolyamok magánszereplők általi, szerződésben történő rögzítése révén jogtalan befolyást kívánjanak gyakorolni a Bizottság közigazgatási gyakorlatára, [35] ami veszélyeztethetné az Unió közös kereskedelempolitika területén fennálló *szuverenitását*. Az ilyen kockázatok megelőzése érdekében fontos megőrizni a Bizottság állandó gyakorlatát, amelyet egyébként a Bíróság ítélkezési gyakorlata [36] is kifejezetten jóváhagyott.

[33] Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn 2011, 123. o., a Brazíliából és Törökországból származó pamutfonalak behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 1992. március 23-i 738/92/EGK tanácsi rendeletre (HL 1992. L 82., 1. o.) hivatkozik. Amint az e rendelet (28) preambulumbekezdéséből kitűnik, „[a] valamely harmadik ország pénzneme átváltási árfolyamának az illetékes hatóságok által meghatározása olyan döntés körébe tartozik, amelyet a[z uniós] intézmények dömpingellenes eljárás keretében nem értékelhetnek. Következésképpen a Bizottság következetes gyakorlata, amelyet a Bíróság ítélkezési gyakorlata is megerősített, abban áll, hogy a nemzetközi kereskedelmi ügyletekben alkalmazott hivatalos átváltási árfolyamot alkalmazza. Ezen átváltási árfolyamnak a dömping meghatározása céljából történő kiigazítása nem lenne célszerű, és ellentétes lenne a dömpingellenes ügyekben a monetáris szempontok tekintetében megfigyelt *semlegesség elvével*” [nem hivatalos fordítás] (kiemelés tőlem).

[34] A vitatott rendelet (98) preambulumbekezdése a következőket mondja ki: „A Bizottság megjegyezte, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja alkalmazandó olyan helyzetekben, amikor a rendes érték és az exportár összehasonlítása céljából van szükség devizaátváltásra. *A szokásos gyakorlat az, hogy az összehasonlítást az érintett ország pénznemében végzik el.* Ezért a jelen esetben a Bizottság összehasonlító pénznemként a TRY-t használta” (kiemelés tőlem).

[35] Lásd az Egyiptomból, Japánból és Vietnámból származó egyes vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült melegen hengerelt sík termékek behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2025. április 4-i (EU) 2025/670 bizottsági végrehajtási rendeletet (HL L, 2025/670), amelynek (19) és (20) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az egyiptomi hatóságok és az exportáló gyártó megkísérelték meggyőzni a Bizottságot, hogy a rendes érték és a dömpingkülönbözet kiszámításához (a hivatalos árfolyam helyett) a párhuzamos piaci árfolyamot használja. A Bizottság eredetileg ellenezte ezt a kérést, azon következetes gyakorlatára hivatkozva, amely szerint hivatalos átváltási árfolyamokat alkalmaz azokban az esetekben, amikor állítólag párhuzamos átváltási árfolyamokat alkalmaztak.

[36] Lásd: 1987. május 7-i Nachi Fujikoshi kontra Tanács ítélet (255/84, EU:C:1987:203, 51–54. pont).

58. A fentiek ellenére a fedezeti szerződéseket mégis figyelembe kell venni az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontjában foglalt, a határidős ügyletekre vonatkozó kivétel alapján. Amint az e rendelkezésből kitűnik, „a határidős piaci eladás árfolyamát” kell használni, feltéve hogy a határidős ügyletek során történő devizaeladás közvetlenül kapcsolódik az exportügylethez. Másként fogalmazva, a fedezeti szerződésnek közvetlen kapcsolatban kell állnia a vizsgálat tárgyát képező exportértékesítés során ténylegesen kiszámlázott árral.

59. A terminológiai pontosság érdekében emlékeztetni kell arra, hogy „fedezet” alatt olyan pénzügyi eszköz értendő, amelynek célja, hogy csökkentse vagy semlegesítse a pénzügyi kockázatot, amelynek egy vállalkozás ki van téve. E tekintetben a határidős devizaeladási szerződés a megkötésének időpontjában tett, arra vonatkozó határozott kötelezettségvállalásként működik, hogy meghatározott összegű devizát előre meghatározott árfolyamon, meghatározott időtartamra átadnak, lehetővé téve ezáltal az átváltási művelet eredményének a későbbi piaci ingadozásoktól független biztosítását.

60. Ezenkívül a fedezeti eszköz nem lehet általános vagy spekulatív jellegű, hanem a vizsgálati időszak alatt lebonyolított konkrét ügyletekhez vagy értékesítésekhez kell kapcsolódnia. Az exportőr feladata, hogy aktívan és dokumentumokkal alátámasztva bizonyítsa, hogy a fedezeti szerződés oly módon befolyásolja az exportárat, hogy a kiigazítás indokoltnak bizonyul. Ha ezek a feltételek nem teljesülnek, az általános szabály alkalmazandó, és az értékesítés időpontjában érvényes hivatalos átváltási árfolyamot kell alapul venni.

61. Az elemzés további részében a fenti megfontolások fényében kell megvizsgálni a C-498/24. P. sz. ügyben hivatkozott negyedik jogalapot, valamint a C-499/24. P. sz. ügyben felhozott hatodik jogalapot. E jogalapokat, amelyek lényegében azonos érveken alapulnak, a jelen elemzésben együttesen kell megvizsgálni. Mindazonáltal, először is fel kell idézni a megtámadott ítéletek indokolását, valamint a felek által a fellebbezés keretében azokkal szemben felhozott érveket.

B. A fellebbezési jogalapok vizsgálata

1. A Törvényszék által a megtámadott ítéletekben kifejtett indokolás

62. Amint azt korábban jeleztem,[37] a Törvényszék a megtámadott ítéletekben elutasította a fellebbezők által benyújtott megsemmisítés iránti kereseteket, amelyek többek között az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának megsértésén alapultak.[38]

63. A Törvényszék emlékeztetett különösen arra, hogy a fellebbezők által a fent említett rendelkezés alapján történő kiigazítás iránti kérelmük alátámasztása érdekében hivatkozott fedezeti szerződések az euróban denominált exportértékesítésekre vonatkoztak, és hogy az átváltási kockázatot e szerződések mindegyikében az amerikai dollárral szemben fedezték. Mivel azonban a Bizottságnak a török lírában kifejezett rendes érték és az exportár közötti tisztességes összehasonlítást kellett biztosítania, közvetlenül átváltotta török lírára az összes euróban denominált exportügyletet, mivel a tisztességes összehasonlítás biztosításához nem volt szükség az amerikai dollárra történő közbenső átváltásra.[39]

[37] Lásd a jelen indítvány 17. és 26. pontját.

[38] Lásd: a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 81–87. pontja és a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 195–208. pontja.

[39] Lásd: a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 82. pontja és a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 196. pontja.

64. A Törvényszék azt is megállapította, hogy a fellebbezők által a kiigazításnak az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja alapján történő kérése érdekében hivatkozott fedezeti szerződésekben az euró amerikai dollárra történő átváltására vonatkozó árfolyamot az amerikai dollárral szemben történő fedezet céljára jelölték meg, annak azonban semmi köze nem volt ahhoz az átváltáshoz, amelyet a Bizottságnak kellett elvégeznie a rendes érték és az exportár tisztességes összehasonlításának biztosítása érdekében.[40] Következésképpen a fellebbezők által említett fedezeti szerződéseknek nem volt jelentősége ezen átváltás szempontjából, amint arra a vitatott rendelet (98) preambulumbekezdése rámutat.

65. A Törvényszék tehát a fellebbezők által első fokon előadott azon érvet, amely szerint a Bizottságnak a fedezeti szerződésekben előírt átváltási árfolyamot kellett alkalmaznia, mint megalapozatlant elutasította.[41] Következésképpen, figyelembe véve a fellebbezők által az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja szerinti kiigazítás iránti kérelmük alátámasztása érdekében hivatkozott fedezeti szerződések relevanciájának hiányát, a Törvényszék elutasította a fellebbezőknek a megfelelő ügyintézés elve állítólagos megsértésére vonatkozó többi állítását is, amelyekre az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának állítólagos megsértése alapján hivatkoztak.[42]

2. A felek észrevételei

a) A fellebbezők érvei

66. A fellebbezők azt állítják, hogy mivel az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja inkább az eladás napjára, mintsem a pénznemre és az átváltási árfolyamra helyezi a hangsúlyt, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítéletekben[43] megállapította, a Bizottságnak ezt kell releváns tényezőként figyelembe vennie, mivel az átváltási árfolyamok kölcsönösen „összefüggnek” egymással. A fellebbezők szerint ez azt jelenti, hogy az exportár szempontjából releváns pénznemet az amerikai dollárra történő átváltás alkalmazásával kell átváltani. Ezt a megközelítést a megtámadott ítéletek egyike is megerősíti.[44]

67. A fellebbezők hozzáteszik, hogy amennyiben el kellene fogadni a Törvényszék azon értelmezését, amely szerint a fedezeti ügyletek kizárólag akkor vehetők figyelembe, ha az ügylet a számla devizanemére és a Bizottság által használt átváltás devizanemére vonatkozik, túl könnyű lenne kijátszani az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának első mondatában foglalt kötelezettséget. Vitatják továbbá a Törvényszéknek a megtámadott ítéletekben szereplő további következtetéseit.[45]

[40] Lásd: a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 85. pontja és a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 199. pontja.

[41] Lásd: a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 86. pontja és a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 200. pontja.

[42] Lásd: a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 88–93. pontja és a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 201–208. pontja.

[43] A fellebbezők a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 84. pontjára, illetve a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 198. pontjára hivatkoznak.

[44] A fellebbezők a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 20–24. pontjára hivatkoznak.

[45] A fellebbezők a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 91–94. pontjára, illetve a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 204–208. pontjára hivatkoznak.

b) A Bizottság érvei

68. A Bizottság rámutat, hogy a fellebbezők csak a megtámadott ítéletekben kifejtett, az euró amerikai dollárra történő átváltására vonatkozó, a fedezeti szerződésekben szereplő árfolyam, illetve a Bizottság által a rendes érték és az exportár összehasonlítása érdekében alkalmazott árfolyam közötti fogalmi különbségre vonatkozó érvet vitatják.[46] Nem vitatják azt az érvelést, amely szerint a szerződések az átváltási kockázat amerikai dollárral szembeni fedezésére irányultak, ami az amerikai dollárra való hivatkozásukat a Bizottság által végzett átváltás szempontjából irrelevánssá teszi. Következésképpen a Bizottság úgy véli, hogy a fellebbezési jogalap hatástalan.

69. A Bizottság emlékeztet arra, hogy az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése szerint – az összetett gazdasági értékek összehasonlítása érdekében – a devizaátváltások elvégzése során széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik. A fellebbezőknek bizonyítaniuk kellett, hogy az exportáló ország pénznemére történő átváltás nyilvánvaló hibának minősül, amit nem tettek meg, csupán e rendelet rendelkezéseinek megsértésére hivatkoztak. A megtámadott ítéletek megerősítik, hogy érveik nem voltak elegendőek ahhoz, hogy megkérdőjelezzék az alkalmazott átváltási módszert.

70. A Bizottság emlékeztet arra, hogy az összehasonlítás – a rendes érték és az exportár viszonylatában a tisztességesség biztosítása érdekében – a pénznemek közötti átváltást tesz szükségessé. A szokásos gyakorlat az exportáló ország pénznemében – a jelen esetben a török lírában – történő összehasonlítás. A fedezeti szerződésekben szereplő, a dollárra való hivatkozás kizárólag az átváltási kockázat fedezésére irányult, tehát nem volt releváns a tisztességes összehasonlítás biztosítása szempontjából, annál is inkább, mivel az exportárat euróban határozták meg. A fellebbezőknek az „eladás napjára” és az „árfolyamok összefüggésére” vonatkozó érvei nem változtatnak ezen az elemzésen, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlat valójában megerősíti a Bizottság által elfogadott átváltási módszert.

3. Állásfoglalás

a) Általános megjegyzések

71. Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 256. cikke (1) bekezdéséből és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első albekezdéséből következően a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Ezért kizárólag a Törvényszék hatásköre terjed ki az elé terjesztett releváns tények, valamint bizonyítékok megállapítására és értékelésére. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – amennyiben nincsen szó az elferdítésükről – nem jogkérdés, amelynek vizsgálata a fellebbezési eljárás keretein belül a Bíróságra tartozna.[47]

72. Ezenfelül a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy amennyiben a fellebbező az uniós jognak a Törvényszék általi értelmezését vagy alkalmazását kifogásolja, az elsőfokú eljárásban megvizsgált jogkérdések a fellebbezési eljárás keretében újból vita tárgyát képezhetik. Ha ugyanis a fellebbező ily módon nem alapíthatná fellebbezését a Törvényszék előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre, a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené.[48]

[46] A Bizottság a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 82. pontjára és a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 199. pontjára hivatkozik.

[47] Lásd: 2011. március 24-i Ferrero kontra OHIM ítélet (C-552/09 P, EU:C:2011:177, 73. pont).

[48] Lásd: 2012. július 19-i Tanács kontra Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group ítélet (C-337/09 P, EU:C:2012:471, 61. pont).

73. Ezen általános megjegyzésekre azért van szükség, mert a fellebbezők mind a Bizottságnak, mind pedig a Törvényszéknek azt róják a terhére, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának értelmezése és alkalmazása során lényegében ugyanazokat a hibákat követték el. Állításuk szerint a téves jogalkalmazás egyrészt abban áll, hogy a Bizottság nem adott helyt a fellebbezők által e rendelkezés alapján előterjesztett, kijavítás iránti kérelmeknek, másrészt pedig abban, hogy a Törvényszék jóváhagyta ezt az álláspontot. Konkrétabban, a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Bizottság és a Törvényszék nem tulajdonított jogi jelentőséget az általuk a pénznemek átváltása céljából kötött fedezeti szerződéseknek. A fellebbezők szerint ezt az átváltást az amerikai dolláron keresztül kellett volna elvégezni, és nem közvetlenül az euróról a török lírára való átváltást kellett volna végezni.

b) A megtámadott ítéletek indokolásának értékelése

74. Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése j) pontjának a jelen eset tényállására való alkalmazhatóságát az eljárásban részt vevő egyik fél sem vitatja. A szóban forgó ügyletek a Törökországban előállított és az Európai Unióba irányuló exportra szánt, különböző devizákban – tudniillik euróban és amerikai dollárban – kiszámlázott áruk kereskedelmére vonatkoztak. Ebben az összefüggésben a Bizottság e rendelkezésnek megfelelően az árak összehasonlítása keretében köteles volt elvégezni a pénznemek átváltását. A Bizottság és a fellebbezők közötti, az elsőfokú eljárások tárgyát képező jogvita kizárólag *ezen átváltás módjának* a kérdésére korlátozódik.

75. Amennyiben a fellebbezők azt kívánják állítani, hogy *az eladás napja alkotja a meghatározó kritériumot az alkalmazandó átváltási árfolyam meghatározása céljára*, ez az állítás nem vitatható. A devizapiacokra jellemző ingadozásokra tekintettel azonosítani kell egy pontos időpontot az átváltás referenciapontjaként. Az eladás napjának rögzítésével a multilaterális nemzetközi kereskedelmi rendszeren belül jogilag kötelező erejű döntést hoztak, e nap pedig meghatározható különböző objektív tényezők – nevezetesen a számlázás napja, a szerződés, a vételi megbízás vagy a rendelés-visszaigazolás dátuma – felhasználásával. Erre a szempontra az előzetes észrevételeimben felhívtam a figyelmet.[49] Mindemellett a megtámadott ítéletek egyetlen eleme sem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a Törvényszék ezzel ellentétes álláspontot fogadott volna el. Ennélfogva nem állapítható meg, hogy téves jogalkalmazásra került sor.

76. Ezzel szemben, ha a fellebbezők azt állítják, hogy *az átváltásra alkalmazandó pénznemre* vonatkozó pontos uniós jogi szabályok hiányában kizárólag az üzleti partnerek feladata, hogy e pénznemet a fedezeti szerződéseikben meghatározzák, ezt az értelmezést el kell utasítani. Ez figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy egyrészt a szóban forgó árukat az Európai Unióba exportálták, így az euró az alkalmazandó referencia-pénznem, másrészt pedig azt, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja – ellentétes rendelkezés hiányában – *mérlegelési jogkört* biztosít a Bizottság számára. Nem vitatott, hogy a Bizottság számításait az exportáló ország pénznemének – a jelen esetben a török lírának – az átváltási árfolyamára alapítja.[50] Az érintett ország pénznemére történő átváltásra vonatkozó döntés nem véletlenszerű és nem is önkényes. A Bizottság nem végzett olyan devizaátváltást, amely semmilyen kapcsolatban ne állna a szóban forgó exportügyletekkel, és a fellebbezők egyébként nem is állítják ennek az ellenkezőjét.[51]

[49] Lásd a jelen indítvány 44. pontját.

[50] Lásd a jelen indítvány 47. pontját.

[51] Még ha feltételezzük is, hogy a fellebbezők azt kívánják állítani, hogy a Bizottság tetszés szerint átválthatja az euróban kötött ügyleteket bármely más devizára, például dán koronára, annak érdekében, hogy ne kelljen figyelembe vennie az euró és a török líra közötti fedezeti ügyleteket, nem állítják, és nem is támasztják alá azt, hogy az exportáló ország pénznemére történő átváltást azért választotta volna, hogy kizárja a fedezeti szerződéseik figyelembevételét.

77. A jelen esetben a fellebbezők által kötött fedezeti szerződések egyetlen célja az euró és az amerikai dollár közötti átváltáshoz kapcsolódó esetleges árfolyamkockázatok semlegesítése volt. A Bizottság azonban közvetlenül török lírára váltotta át az eurót anélkül, hogy amerikai dollárra történő közbenső átváltást hajtott volna végre. A Törvényszék tehát helyesen állapította meg, hogy nem áll fenn sem olyan jogi alap, sem olyan ténybeli körülmény, amely igazolná az eurótól és a török lírától eltérő pénznemek figyelembevételét vagy az amerikai dollárra történő közbenső átváltást. Mivel minden átváltandó exportár euróban volt meghatározva,[52] amint az a vitatott rendelet (98) preambulumbekezdéséből kitűnik, az amerikai dollárra való egyértelmű hivatkozás nélkül, és figyelembe véve az áruk rendeltetési helyét, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja nem tette szükségessé az amerikai dollárra történő közbenső átváltást.

78. E következtetést nem kérdőjelezi meg a fellebbezők azon érve, amely szerint a Bizottság az amerikai dollár török lírára történő közvetlen átváltása helyett euróra történő közbenső átváltást végzett. Amint arra a Törvényszék a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 20–24. pontjában emlékeztet, a fellebbezők kiszámláztak bizonyos belföldi értékesítéseket, és amerikai dollárban nyújtották be az előállítási költségeiket. E keretek között a Bizottság úgy döntött, hogy a tisztességes összehasonlítás biztosítása érdekében euróra történő átváltást hajt végre. Bár ez a módszer vitathatónak tűnhet – mivel az átváltási árfolyamok „összefüggésére”[53] tekintettel kétségbe vonható az ilyen közbenső átváltás szükségessége vagy hozzáadott értéke –, ez az eltérés nem befolyásolja az elemzést. Nincs ugyanis arra vonatkozó jogi kötelezettség, hogy a határidős piacokon kötött devizaügyleteket más pénznemben vegyék figyelembe, mint amelyet a Bizottság az összehasonlításhoz elfogadott.

79. A fellebbezők által kötött fedezeti szerződések nem voltak relevánsak a vitatott devizaátváltás szempontjából. Ezért nem volt objektív ok arra, hogy azokat a számításban figyelembe vegyék. A Törvényszék tehát helyesen állapította meg a megtámadott ítéletekben, hogy a fedezeti szerződésekben előírt, az euró és az amerikai dollár közötti átváltás nem volt hatással a Bizottság által végzett átváltásra, és attól el lehetett tekinteni.

80. A Törvényszék szerint ez a megállapítás elegendő volt a fellebbezők által hivatkozott jogalap elutasításához. Véleményem szerint ez nem minősül téves jogalkalmazásnak. Amint arra a Törvényszék helyesen rámutatott, a Bizottság nem volt köteles figyelembe venni a fedezeti szerződésekben meghatározott átváltási árfolyamot, hanem – amint azt a vitatott rendelet (98) preambulumbekezdése kifejezetten kimondja – követhette a kialakult közigazgatási gyakorlatát, és a rendes érték és az exportár összehasonlításához használhatta az exportáló ország pénznemét, azaz a török lírát.

c) Kiegészítő észrevételek

81. Bár a megtámadott ítéletek indokolása már kellően pontos és részletes a fellebbezések közös jogalapjának elutasításához, néhány további észrevételt kívánok tenni a jogi háttér további tisztázása, és annak lehetővé tétele érdekében, hogy a Bíróság jobban megérthesse a szóban forgó ügyek központi kérdéseit.

82. Először is, az iratokból nem tűnik ki, hogy az amerikai dollárra történő átváltás lényegesen módosította volna a számítás eredményét, annál is inkább, mivel a fellebbezők semmilyen bizonyítékot nem terjesztettek elő a kárra vonatkozóan. A fellebbezők – amint azt a vitatott

[52] Lásd: a C-499/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 85. pontja és a C-498/24. P. sz. ügyben megtámadott ítélet 196. pontja.

[53] Lásd a jelen indítvány 70. és 83. pontját.

rendelet (99) preambulumbekezdése kifejti – csupán azt állították, hogy az átváltás hatással van az árak összehasonlíthatóságára, és egy elméleti példát hoztak fel arra vonatkozóan, hogy a fedezeti szerződésekben előírt átváltási árfolyamot kell alkalmazni. Amint arra a vitatott rendelet (100) preambulumbekezdése rámutat, ez az elméleti példa nem jelent bizonyítékot, mivel nem tükrözi sem a fellebbezők tényleges ügyleteit, sem a dömpingkülönbözet kiszámítását. Mivel a fellebbezők nem terjesztettek elő semmilyen meggyőző érvet e megállapítás vitatására, a Bizottság elemzését kell követni.

83. Ráadásul a fellebbezőknek a pénznemek „összefüggésére” vonatkozó érve semmi esetre sem bizonyítja a török lírára történő átváltás kedvezőtlen hatását; éppen ellenkezőleg, inkább cáfolja ezt a feltételezést. Ha fennállna ilyen összefüggés, azt a következtetést kellene levonni, hogy az átváltásból semmilyen hátrány nem következik. A Bizottság tehát helyesen állította, hogy a fellebbezők nem bizonyították, hogy a mérlegelési jogkörének gyakorlása során elkövetett nyilvánvaló hiba a rendes érték és az exportár igazságtalan összehasonlításához vezetett volna.

84. Másodszor, annak megállapításával, hogy a Bizottság nem volt köteles figyelembe venni a fedezeti szerződéseket, a Törvényszék végső soron azt fejezte ki, hogy a Bizottság nem volt köteles eltérni állandó közigazgatási gyakorlatától a dömpingkülönbözet meghatározása érdekében. Ezzel a jogi állásponttal egyet kell érteni. Amint azt a jelen indítványban kifejtettem, e közigazgatási gyakorlat fenntartása indokolt a nemzetközi kereskedelmi kapcsolatok területén, mivel biztosítja a közigazgatási intézkedések semlegességét, objektivitását, stabilitását, függetlenségét és átláthatóságát.[54]

85. Ezek az általános érdekű célkitűzések elsőbbséget élveznek a gazdasági szereplők magánérdekeivel szemben. A fedezeti szerződések magánjogi megállapodások, amelyek kizárólag a kockázatok belső kezelésére irányulnak, és főszabály szerint jogilag nem érinthetik a vizsgálat folytató hatóság által a dömpingkülönbözet kiszámításához használt módszert. A Bizottság tehát nem volt köteles számításait a felek által választott pénznemekhez vagy átváltási árfolyamokhoz igazítani.

86. Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós intézmények a közös kereskedelempolitika és különösen a kereskedelempolitikai védintézkedések területén az alapul szolgáló elemzések technikai és gazdasági összetettségére figyelemmel széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek.[55] A kizárólag a magánérdekek védelme érdekében választott pénznemek vagy átváltási árfolyamok figyelembevétele megkérdőjelezné ezt a mérlegelési mozgásteret.

87. Harmadszor, a fedezeti szerződéseket csak akkor kellett volna figyelembe venni, ha az ügyletek megfelelnek az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontjában foglalt feltételeknek, amely rendelkezés az exporthoz közvetlenül kapcsolódó határidős ügyletekre vonatkozó kivételt ír elő. Emlékeztetni kell arra, hogy a kivételeket megszorítóan kell értelmezni.[56] A jelen esetben a Bizottság kétségeit fejezte ki e feltételek teljesülését illetően. Meggyőző bizonyítékok hiányában úgy kell tekinteni, hogy azok nem teljesültek.

[54] Lásd a jelen indítvány 51. és azt követő pontjait.

[55] Lásd: 2016. április 7-i ArcelorMittal Tubular Products Ostrava és társai kontra Hubei Xinyegang Steel ítélet (C-186/14 P és C-193/14 P, EU:C:2016:209, 34. pont).

[56] Lásd: 2011. szeptember 29-i Bizottság kontra Írország ítélet (C-82/10, nem tették közzé, EU:C:2011:621, 44. pont); 2013. szeptember 19-i Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials kontra Tanács ítélet (C-15/12 P, EU:C:2013:572, 17. pont); 2021. február 10-i RFA International kontra Bizottság ítélet (C-56/19 P, EU:C:2021:102, 54. pont).

88. E tekintetben a Bizottság megállapította, hogy a külföldi piacokon amerikai dollárban történő értékesítések nem voltak „közvetlenül hozzárendelhető[k]” az exportértékesítésekhez, amint azt az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja megköveteli. A vitatott rendelet (101) preambulumbekezdése ezenkívül pontosítja, hogy egyes fedezeti műveletek az értékesítést követően kiigazításra kerülhettek a pénzügyi kilátások alakulásának figyelembevétele és a vállalatok hozamának maximalizálása érdekében, amit a fellebbezők első fokon vitattak a Törvényszék előtt. A Törvényszék azonban nem vizsgálta meg ezeket az érveket, mivel úgy ítélte meg, hogy a Bizottság által a vitatott rendelet (98) preambulumbekezdésében kifejtett indokok elegendőek az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének j) pontja szerinti kiigazítás iránti kérelem elutasításának megalapozásához. Ezzel szemben, ha a Bíróság úgy ítélné meg, hogy ez az indokolás nem volt elegendő az e rendelkezés megsértésére alapított jogalap elutasításához, és úgy határozna, hogy az ügyet visszautalja a Törvényszék elé, ez utóbbi feladata lesz ezen ügyletek esetlegesen spekulatív jellegének vizsgálata.

89. Végezetül emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság által – többek között a dömpingellenes vámok területén – lefolytatott gazdasági jellegű értékelések felett az uniós bíróságok által gyakorolt felülvizsgálat az eljárási szabályok betartásának, a megállapított tények tárgyi pontosságának, a nyilvánvaló hiba kizárásának, valamint a hatáskörrel való visszaélés kizárásának az ellenőrzésére korlátozódik.[57] Márpedig számomra nem tűnik úgy, hogy a Törvényszék által követett érvelést – akár különösen szigorú bírósági felülvizsgálat fényében is – téves jogalkalmazásnak lehetne tekinteni.

90. Az elemzésemben kifejtett tényezők alapján véleményem szerint a C-498/24. P. sz. ügyben hivatkozott negyedik jogalapot, valamint a C-499/24. P. sz. ügyben felhozott hatodik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

V. Végkövetkeztetés

91. A fenti megfontolások összességére tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el a C-498/24. P. sz. ügyben (Çolakoğlu Metalurji és Çolakoğlu Dış Ticaret kontra Bizottság) felhozott negyedik jogalapot, valamint a C-499/24. P. sz. ügyben (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları és társai kontra Bizottság) felhozott hatodik jogalapot.

[57] Lásd: 2024. február 29-i Methanol Holdings (Trinidad) kontra Bizottság ítélet (C-688/22 P, nem tették közzé, EU:C:2024:180, 34. pont).